

νει) Λέσβ. Μιά δαχτυλιά αλοιφή Λεξ. Περίδ. β) 'Η μικρά, ή άσήμαντος ποσότης πράγματος ή οίονει προς τὸ πάχος δακτύλου Ισοδυναμοῦσα Αἴγιν. Πελοπν. (Γαργαλ.): *Νό μου τὸ βοτσόνι σου, νά σου βάλω καμμιά δαχτυλιά λάδι γιὰ τὴ σαλάτα* Γαργαλ. 4) Τὸ διὰ τοῦ δακτύλου δοκιμάζειν τὰς ὄρνιθας, ἐὰν ἔχωσι φόν Θεσσ. Διὰ τὴν σημ. πβ. τὸ ἀρχ. οὐσ. β λ ί μ α σ ι ς. 5) 'Η διὰ τοῦ δακτύλου αἰσχροῦ ἀφή, τὸ καταδακτυλίζειν Θεσσ. Διὰ τὴν σημ. πβ. τὸ ἀρχ. σ ι φ ν ι ἄ ζ ε ι ν. 6) Εἶδος ὑφάνσεως Λέσβ.

δαχτυλιάζω Πελοπν. (Γορτυν. Δίβρ. Καλάβρυτ.) δαχτ'λιάζου Μακεδ. (Θεσσαλον. Καστορ.) δαχτυλάζω Πόντ. ('Αμισ. Κερασ. Νικόπ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δ ἄ χ τ υ λ ο.

1) Ψάύω διὰ τοῦ δακτύλου Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Πόντ. ('Αμισ.) 2) Δοκιμάζω διὰ τοῦ δακτύλου τὰς ὄρνιθας, διὰ νὰ διαπιστώσω ἂν ἔχουν φόν Μακεδ. (Θεσσαλον. Καστορ.): *Δαχτ'λιάζου τ'ς ὄρν'θις*. Συνών. ἄ β γ ο λ ο γ ῶ, μ α ρ α φ ο υ λ ῶ. 3) 'Απτόμενος πράγματός τινος ἀφίνω ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἀποτυπώματα τῶν δακτύλων μου Πελοπν. (Δίβρ.): *Τὸ 'πιασε μὲ τὰ βρωμόχερά του τὸ χαρτί καὶ τὸ δαχτύλιασε*. 4) Δοκιμάζω ἔδεσμά τι λαμβάνων διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ δακτύλου μικρὰν ποσότητα Πόντ. (Κερασ. Νικόπ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): *Δαχτυλάζω τὸ βούτυρον — τὸ μέλι - τὸ 'ξύγαλαν*.

δαχτυλιάρης ὁ, ἀμάρτ. δαχτ'λιάρης Μακεδ. (Θεσσαλον.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δ ἄ χ τ υ λ ο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ἄ ρ η ς.

'Ο καταδακτυλίζων, ὁ βλιμάζων.

δαχτύλιασμα τό, ἀμάρτ. δαχτύλιαγμα Μακεδ. δαχτύλασμα Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) δαχτυλίασμα Πόντ. (Σταυρ.) δαχτυλιαγμα Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. δ α χ τ υ λ ι ἄ ζ ω.

1) Τὸ καταδακτυλίζειν Μακεδ. Συνών. μ α ρ α φ ο ὑ λ η μ α. 2) Τὸ διὰ τοῦ δακτύλου δοκιμάζειν ἔδεσμά τι Πόντ. (Σταυρ. Τραπ. κ.ά.)

δαχτυλίδα ἡ, Κρήτ. Πελοπν. (Οἶν.) δαχτυλίδα Καππ. λαχτυλίδα Καππ. ('Ανακ. Σίλατ. Φλογ. κ.ά.) λαχτυλίδα Καππ. (Φάρασ.) δαχτυλία Καππ. ('Αξ. Μισθ.) δαχτυλία Καππ. ('Αραβάν.) δαχτ'υλία Καππ. ('Αραβάν. Γούρτον.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δ α χ τ υ λ ι δ ι.

1) Δ α χ τ υ λ ι δ ι 1, τὸ ὅπ. βλ., Καππ. ('Ανακ. 'Αραβάν. Γούρτον. Σίλατ. Φάρασ. Φλογ.): *Δῶσ' με ἕνα παλιὸ λαχτυλίδα Φλογ.* || 'Ἄσμ.

'Ἐδά 'ς τὸ γέρομο χάλασμα κ' ἐδά 'ς τὸ δόρτ - ὄρενι ἔπεσεν λαχτυλίδα μου, τὸ πρῶτο μ' ἄρραβῶνα 'Ανακ.

'Ανοίγει κί ἄρραβῶνα του, σταυρὸν καὶ λαχτυλίδα Καππ. 2) Δαχτυλήθρα 1, τὸ ὅπ. βλ., Καππ. ('Αραβάν.) β) Εἶδος δερματίνης δαχτυλήθρας χρησιμοποιουμένης ὑπὸ τῶν ραπτῶν Κρήτ.

δαχτυλιδάκι κοιν. δαχτ'λιδάκ' κοιν. βορ. ἰδιωμ. δαχτυλιδάττι Κάλυμν. Κῶς Ρόδ. κ.ά. 'αχτυλιδάττι Κῶς Μεγίστ. Τῆλ. κ.ά. δαχτυλιάττι Κῶς Ρόδ. κ.ά. βαχτυλιάττι Τῆλ. βαχτυλιάττι Κάρπ. Κάσ. δαχτυλιδάττι Τσακων. Πληθ. δαχτυλιδάττι Τσακων.

'Υποκορ. τοῦ οὐσ. δ α χ τ υ λ ι δ ι. 'Η λ. καὶ εἰς Σομ. 1) Μικρὸς δακτύλιος κοιν. καὶ Τσακων.: *Τὸ δαχτυλιδάκι,*

ποῦ φοράει τὸ μωρό, τοῦ σφίγγει τὸ δαχτυλάκι. "Ἐνα δαχτυλιδάκι μὲ διαμαντόπετρα κοιν. *Τὸ δαχτυλιδάττι, π' ἀγοράκα, 'ν ἐχάκα τὰ σύνταχα* (τὸ δαχτυλιδάκι, ποῦ ἀγόρασα, τὸ ἔχασα σήμερα τὸ πρῶτ) Τσακων. "Ἐκί ποῦ κάττι δαχτυλιδάττιζα! (ἔπῶλει κάττι δαχτυλιδάκια) αὐτόθ. || 'Ἄσμ.

Ψόφος νὰ φάη τ' ἄλοον τζαὶ στρόφος τὸ μουλάρι ν-τζαὶ τὸ δαχτυλιδάττιν δου 'ς τὸχ χροουσοφὸν νὰ πάη (στρόφος = ἡ ἀσθένεια εἰλεδς) Τῆλ.

'Υγιεές τδαὶ χαιρετίσματα 'που τὸ σιὸρ Γιαννάττη τσαὶ σοῦ στείλε ὁ-θαιρετισμὸν ἕνα βαχτυλιάττι αὐτόθι.

Χρονσὸ β - βαχτυλιάττι μου τσ' ἡ πέτρα σου κουρτέσα, νὰ μῶρον ν-νὰ σοῦ τά 'λεα τά χ' ἡ καρδιά μου μέσα (κουρτέσα = πολύτιμος) Κάρπ.

'Απὸ καθαρὸ χρουσάφι τὸ δαχτυλιδάκι σου, κόκκινο σὰν τὸ μερτζάνι εἶναι τ' ἀχειλάκι σου

Σ. Μελ., Κόκκιν. πουκάμ. 3, 49. 2) Παιδιά, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ παίζοντες παρακαθήμενοι κύκλω περιφέρουν ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα κρυφίως δακτύλιον, τὸν ὁποῖον ὁ ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ κύκλου ἱστάμενος συμπαίκτης προσπαθεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ διὰ νὰ ἀντικατασταθῇ παρ' ἐκείνου, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς χεῖρας συλλαμβάνει τὸν δακτύλιον Κύθηρ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Πελοπν. ('Αρκαδ. Γορτυν. Κυνουρ. Μαντίν. κ.ά.) Σάμ. κ.ά. 3) Τὸ φυτὸν Μελίλωτος ὁ Ἰταλικὸς (*Melilotus italica*) τῆς οἰκογεν. τῶν Ψυχανθῶν (*Rapilionaceae*), τοῦ ὁποίου ὁ καρπὸς εἶναι χέδρωψ περιεστραμμένος εἰς σχῆμα δακτυλίου Πελοπν. (Γαργαλ.)

δαχτυλιδάς ὁ, Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) κ.ά.— Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. Δημητρ. δαχτ'λιδάς Θράκ. ('Αδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δ α χ τ υ λ ι δ ι. 'Η λ. καὶ εἰς Βλάχ. καὶ Σομ.

1) 'Ο κατασκευαστῆς δαχτυλιδίων Θράκ. ('Αδριανούπ.) —Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. Δημητρ. 2) 'Ο παράμεσος δάκτυλος, ὁ φέρων συνήθως τὸ δαχτυλίδιον Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) —Λεξ. Δημητρ. Συνών. χ ρ υ σ ο δ α χ τ υ λ ι δ ἄ ς.

δαχτυλιδάτος ἐπίθ. Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δ α χ τ υ λ ι δ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ἄ τ ο ς. 'Η λ. καὶ εἰς Βλάχ. Πβ. τὸ εἰς Σομ. δ α χ τ υ λ ι δ ἄ τ ο ς.

'Ο φέρων δακτύλιον, ὁ κεκοσμημένος διὰ δακτυλίου.

δαχτυλιδέλι τό, ἀμάρτ. δαχτ'λιδέλ' Λέσβ.

'Υποκορ. τοῦ οὐσ. δ α χ τ υ λ ι δ ι διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -έ λ ι.

Δ α χ τ υ λ ι δ ἄ κ ι 1, τὸ ὅπ. βλ.

δαχτυλιδένιος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δ α χ τ υ λ ι δ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έ ν ι ο ς.

'Ο ἔχων τὸ σχῆμα δακτυλίου Πελοπν. (Γαργαλ.) κ.ά.: "Ἐχει μιὰ κουλούρα ἀπὸ φελλὸ στρογγυλή, δαχτυλιδένια, καὶ τήνε φορεῖ καὶ κολυμπάει Γαργαλ. β) 'Ἐπὶ ὄσφύος καὶ στόματος, ὁ οἶονει τὴν καμπυλότητα τοῦ δακτυλίου καὶ τὴν μικρὰν αὐτοῦ διάμετρον ἔχων πολλαχ.: *Δαχτυλιδένια μέση - δαχτυλιδένιο στόμα πολλαχ.* "Ἦταν μιὰ νέα λεπτὴ, κομφὰ ντυμένη, μὲ πρόσωπο ὀβάλ καὶ στόμα δαχτυλιδένιο Λ. Τραυλαντ., Ν. Ἔστ. 20 (1936), 1345 || 'Ἄσμ.

